

# Armo & Totuus

No. 1 / 2006



”Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle,  
Jaakobin Jumalan temppeliin, että Hän  
opettaisi meille teitensä ja me  
vaeltaisimme Hänen polkujansa”

(Miik. 4:2)

# Sisältö No. 1 / 2006

---

- 2      **Voisiko Jumala ... ? / Douglas J H Mowat**
- 3      **Laki ja Armo / William MacDonald**
- 5      **Viisi kuvaa Kristuksesta / H. A. Ironside**
- 7      **Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia / Jim Allen**
- 15     **Menkäämme Hänen tykönsä / C. H. MacIntosh**
- 18     **Kristittyjen kokoontumisesta / Bruce Cottrill**

## Keitä me olemme?

**Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,**

- että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.
- että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.
- että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.
- että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.
- että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehtoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.
- että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.
- että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.
- että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.
- että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.
- että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.
- että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

**web: <http://www.JesusOnHerra.com>**

# Voisiko Jumala ... ?

*Voisiko rakastava Jumala tuomita ihmisiä helvettiin?*

"Jos Jumala on rakkaus, ei helvettiä voi olla olemassa - jos on helvetti, niin Jumala ei voi olla rakkaus!"

Tähän johtopäätökseen päätyvät monet tämän päivän ajattelijat. He eivät voi sovittaa yhteen ajatusta iankaikkisesta rangaistuksesta ja rakastavasta Jumalasta.

Raamattu opettaa kuitenkin selkeästi, että helvetti, tulinen järvi ja iankaikkinen rangaistus ovat todella olemassa. Ne eivät ole vain ylivilkkaan mielikuvituksen tuotteita, vaan todellisia iankaikkisia todellisuuksia. Jopa Herra Jeesus itse puhui enemmän iankaikkisesta kadotuksesta kuin taivaasta!

Iankaikkinen kadotus on olemassa, koska Jumala on täydellisen pyhä. Yksi synti riitti ajamaan Aadamin ulos paratiisista ja saattamaan maailman vuosisadoiksi kuoleman, murheen ja kärsimysten valtaan. Jumalan muuttumaton pyhä viha kohtaa jokaista syntiä. Hänen pyhyytensä vaatii rangaistusta synnille. Jos näin ei olisi, Hän ei voisi olla totuudenmukainen omaa muuttumatonta olemustaan kohtaan. Hän on täydellinen valo ja Hänen läsnäolossaan ei voi olla syntiä. Näin ollen iankaikkinen kadotus on kauhea todellisuus.

Kuinka sitten voimme sanoa, että Jumala on rakastava Jumala?

Ehkä voisimme selventää asiaa kysymällä toisen kysymyksen:

*Voisiko pyhä Jumala ottaa ihmisiä taivaaseen?*

Mikään ei voi muuttaa Jumalan vihaa syntiä kohtaan, mutta Jumalan ylittämätön rakkaus syntistä kohtaan on yhtä voimakas! Tässä on näennäinen ristiriita. Kuinka Jumala voi rankaista synnistä, mutta silti pelastaa syntisen? Vastaus löytyy rististä.

Golgatalla Jumala osoitti sekä täydellisen pyhyytensä että täydellisen rakkautensa.

Jumalan pyhyys vaati, että synnistä on rankaistava - näin juuri tapahtui ristillä! Yliluonnollisen pimeyden vallitessa, Jumala teki Herran Jeesuksen sielusta 'vika-uhrin' (Jes. 53:10). Toisin sanoen Jumalan koko viha ja inho syntiä kohtaan kohdistettiin siihen ainoaan Henkilöön, joka ei koskaan ollut tehnyt syntiä - Jeesukseen Kristukseen. Ei ole ihme, että Herra Jeesus huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" (Matt. 27:46). Hän maksoi täyden hinnan - hinnan jota kukaan muu ei voinut maksaa - ja Jumalan pyhyiden vaatimus tuli täydellisesti tyydytetyksi.

Jumalan rakkaus halusi, että jokainen syntinen voisi pelastua - tämän tähden Jeesus ristiinnaulittiin! Raamattu sanoo, että Hän "antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä" (1 Tim. 2:6). Antaessaan itsensä uhriksi, Hän tyydytti sekä Jumalan pyhyiden että Jumalan rakkauden vaatimuksen. Jumala voi olla täydellisen pyhä ja silti hyväksyä ihmisiä taivaaseen - koska Jeesus Kristus kuoli. Risti on mahtavin osoitus Hänen suunnattomasta rakkaudestaan syntistä kohtaan ja Hänen pyhästä vihastaan syntiä kohtaan. Miten valtava pelastussuunnitelma!

Koska Jeesus kuoli, kenenkään ei tarvitse kärsiä iankaikkista rangaistusta. Jumala kutsuu sinua suuressa rakkaudessaan tulemaan sovitetuksi kanssaan - tehdessäsi parannuksen ja uskoessasi Jeesukseen Kristukseen. Jos kuitenkin hylkää Jumalan rakkaudessaan tarjoaman pelastuksen, ei ole muuta vaihtoehtoa kuin tuomio.

Rakas ystävä, älä saata itseäsi niin kauheaan vaaraan. Rakkauden ja pyhyiden voimallinen Jumala haluaa pelastaa sinut tänään.

**Douglas J H Mowat**

# Laki ja Armo

'Laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.' (Joh. 1:17).

Laki ja armo ovat kaksi toisilleen vastakkaisista tapaa, joilla Jumala on tekemisissä ihmiskunnan kanssa. Voisimme kuvata niitä kahtena erilaisena periaatteena, joiden avulla Hän koettelee ihmistä. Tai toisaalta voisimme ajatella niitä kahtena eri liittona, jotka Jumala on solminut kansansa kanssa: 'Laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.' (Joh. 1:17).

Lain periaatteen mukaisesti ihminen saa osakseen, mitä hän on ansainnutkin. Armon alla hän säästyy ansaitsemaltaan kohtalolta ja saa sensijaan osakseen sanoin kuvaamattomia rikkauksia – kaikki lahjana. Edellä mainitut kaksi periaatetta selitetään Roomalaiskirjeen luvussa 4, jakeissa 4 ja 5: 'Mutta töitä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta; mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.'

Armo ja laki ovat toisensa poissulkevia käsitteitä eikä niitä voi siis yhdistää. 'Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.' (Room. 11:6).

Laki on ehdonvarainen liitto, sillä Jumala sanoo: "Jos tottelet minua, palkitsen sinut, mutta jos olet tottelematon, minun on rangaistava sinua." Armo puolestaan on ehdoista riippumaton liitto, sillä Jumala sanoo: "Siunaan sinua ilman mitään ehtoja".

Laki käskee tekemään, kun taas armo pyytää uskomaan. Mutta uskomisenkaan ei ole armon ehto, vaan se on luodun olennon ainoa järkevä vastaus Luojalleen. Siitä ei voi mitenkään kerskata, samoin kuin kukaan ei voi ylpeillä sillä, että on alkanut uskoa Jumalaan. Olisihan aivan mieletöntä, jos ihminen ei uskoisi koko maailman-kaikkeuden ainoaan luotettavaan henkilöön.

Laki vaatii pyhyyttä, mutta se ei anna voimaa pyhän elämän elämiseen. Armon alla kasvatetaan pyhyyteen (Tiit. 2: 11,12) ja siihen annetaan myös tarvittava voima. Joku on ilmaissut asian seuraavalla tavalla: "Laki vaatii voimaa voimattomalta ja kiroaa hänet, jos hän ei pysty sitä näyttämään. Armo taas antaa voimattomalle voiman ja siunaa häntä sen näyttämisestä."

Laki tuo mukanaan kirouksen: 'Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä

on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.' (Gal. 3:10). Armo tuo siunauksen: 'Ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan, sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.' (Room. 3:24).

Laki sallii kerskaamisen, mutta armon alla eletessä se ei tule edes kysymykseenkään. 'Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain kautta.' (Room. 3:27).

Elämä lain alaisuudessa ei voi antaa ihmiselle pelastusvarmuutta, sillä hän ei koskaan tiedä onko hän tehnyt tarpeeksi hyviä tekoja tai oikeanlaisia hyviä tekoja. Armo antaa täydellisen pelastusvarmuuden, koska pelastuksen saa lahjana, ja kukapa ei tietäisi, jos on joskus saanut itselleen lahjan!

Lain alla elävällä ei voi koskaan olla todellista turvallisuuden tunnetta, koska hän ei voi olla varma siitä, että hän tulee noudattamaan kaikkia sääntöjä myös tulevaisuudessa. Armon alla elävä uskova on iankaikkisesti turvassa (Joh. 10:27-29), koska hänen pelastuksensa on Kristuksen työn varassa.

Lain kautta on mahdotonta pelastua. Jumalan tarkoituksena ei ollut, että kukaan tulisi koskaan pelastumaankaan tätä periaatetta noudattamalla. Lain tarkoitus on näyttää ihmiselle hänen syntisyytensä. "Lain kautta tulee synnin tunto." (Room. 3:20) - eikä suinkaan pelastuksen tunto.

Pelastus on armosta (Ef. 2:8,9). Se on Jumalan ilmainen ja täysin ansaitsematon lahja niille, jotka ottavat Jeesuksen Kristuksen ainoaksi turvakseen päästäkseen perille taivaaseen.

Laki herättää halun synnin tekemiseen (Room. 7:8-13); armon alla synti on kauhistus. Kun syntinen ihminen joutuu lain alle, hänen tekee heti mieli tehdä kiellettyjä asioita. Se ei ole lain vika, vaan johtuu pelkästään ihmisen luonnossa asuvasta synnistä, joka reagoi tullessaan tekemisiin lain kanssa. Armon alla syntiä kavahdetaan. Ajatus siitä, kuinka paljon Vapahtajamme joutui kärsimään sovittaessaan syntimme saa meidät kääntymään pois synneistämme.

Lain alaisuudessa tekojen tekemisellä ei ole loppua. Sen takia sapatti, viikon seitsemäs päivä, on asetettu työviikon päätteeksi. Armo puhuu meille loppuun suoritetusta työstä, niinpä me aloitammekin viikkomme Herran päivänä, joka on meidän lepopäivämme.

# Laki ja Armo

---

Laki sanoo mitä ihmisen on tehtävä. Armo paljastaa mitä Jumala on tehnyt meidän puolestamme Kristuksessa.

Laki on orjuuttava järjestelmä (Gal. 4: 1-3); armo tekee ihmisen vapaaksi (Gal. 5: 1). Lain alla elävät ovat palvelijoita, kun taas armon alla ihmiset ovat pojan asemassa.

Laki sanoo: "Sinun tulee rakastaa". Armo sanoo: "Niin on Jumala rakastanut. ..".

Laki sanoo: "Tee näin ja saat elää". Armo sanoo: "Elä niin tulet tekemään".

Laki sanoo: "Yritä ja tottele". Armo sanoo: "Luota ja tottele".

Lain alla pahatapainen poika vietiin kaupungin ulkopuolelle ja kivitettiin kuoliaaksi (5 Moos. 21: 18-21). Armon alla tuhlaajapoika voi tunnustaa syntinsä ja palata isänsä kotiin (Luuk. 15:21-24).

Lain alla lampaat kuolevat paimenen puolesta. Armon alla paimen antaa henkensä lampaiden edestä (Joh. 10:11).

Armon ylivertaisuutta on kuvattu seuraavalla tavalla: armo ei etsi hyviä ihmisiä hyväksyäkseen heidät, sillä hyvän hyväksyminen ei ole armoa vaan oikeudenmukaisuutta; sen sijaan armo etsii tuhoon tuomittuja, syyllisiä; puheoikeuden menettäneitä ja avuttomia ihmisiä, jotka se voi pelastaa, pyhittää ja kirkastaa.

©William MacDonald



# Viisi kuvaa Kristuksesta

---

Monet Herraan uskovat eivät ole koskaan tutkineet kunnolla 3. Mooseksen kirjan (eli Leviticuksen) alkulukujen Kristuksen persoonaan ja työhön viittaavia ihmeellisiä esikuvia. Niissä mainitaan viisi eri uhria, joista jokainen valottaa Golgatan ristintyötä eri puolilta, ja jotka tuovat esille sen Tekijän kirkkauden. Meille on otollista pysähtyä hetkeksi näiden ihmeellisten esikuvien ääreen, joissa ilmenevät Uuden testamentin ilmoitetut totuudet.

Nämä viisi uhria (3 Moos. 1-7) voidaan luokitella monin eri tavoin. Ensiksikin on pantava merkille, että verenvuodatus kuuluu osana neljään uhreista: polttouhuriin, yhteysuhriin, syntiuhriin ja vikauhuriin. Ruokauhuri on täysin erillinen uhri, johon ei liity verenvuodatusta.

Lisäksi voidaan tehdä ero suloisesti tuoksuvien uhrien ja syntiuhrien välillä. Sekä polttouhrin, ruokauhrin että yhteysuhrin sanotaan olevan "suloisesti tuoksuvia uhreja Herralle". Mutta syntiuhrista tai vikauhrista ei koskaan sanota näin. Näiden uhrien välisen eron jumalallinen tarkoitus selviää jatkossa.

Edellä mainitut viisi uhria antavat meille harvinaisen monipuolisen kuvan rakkaan Herramme Jeesuksen Kristuksen persoonasta ja työstä. Niistä käy ilmi, mitä Jeesus merkitsee Jumalalle, ja mikä Hänen merkityksensä on armon kautta syntisille, joiden puolesta Hän antoi henkensä, ja jotka seisovat tällä hetkellä Jumalan edessä hyväksytyinä siinä Rakastetussa.

Jos joskus on vaikea ymmärtää joitakin uhrien yksityiskohdista, sen tulisi saada meidät etsimään enemmän Jumalaa ja pyytämään Hänelta viisautta mietiskelyn ja rukouksen kautta. Mitä paremmin opimme tuntemaan Vapahtajaamme ja mitä enemmän pääsemme perille siitä, mitä Jumalan sana opettaa Hänen ristintyöstään muissa raamatunkohdissa, sitä paremmin opimme myös ymmärtämään Häneen viittaavia esikuvia.

Leviticuksen kirjan alun seitsemässä luvussa tarkastellaan asioita Jumalan näkökulmasta. Jumala antaa meille ensimmäiseksi sen, mikä on Hänelle kaikkein kallisarvoisinta. Polttouhuri on uhreista ensimmäinen ja samalla tärkein esikuva Golgatan ristintyöstä. Sen alapuolella ovat ruokauhuri, yhteysuhri, syntiuhri ja vikauhuri, joka kuvaa yleensä ensimmäistä ymmärtämäämme puolta Kristuksen työstä.

## *Vikauhuri*

Useimmat meistä muistavat sen hetken, kun Jumalan armo kosketti ensi kerran sydäntämme. Syntimme tuottivat meille ahdistusta, koska ne olivat vieneet meidät niin kauaksi Jumalasta. Mieltämme vaivasivat seuraavanlaiset tärkeät kysymykset: miten pääsen eroon synnistäni? Miten pääsen vapaaksi tästä syyllisyyden tunteesta?

Monet meistä eivät voi koskaan unohtaa sitä, kun saimme vihdoinkin ymmärtää, ettemme koskaan voineet saavuttaa omin voimin sitä, minkä Jumala oli tehnyt puolestamme Herramme Jeesuksen Kristuksen ristintyön kautta. Vikauhuri kertoo juuri siitä, koska siinä synti on kuin velka, joka on maksettava takaisin.

## *Syntiuhuri*

Mutta uskon taivalta kuljettuamme aloimme vähitellen saada hieman täydellisemmän kuvan ristintyöstä. Opimme ymmärtämään, ettei synti ollut vain takaisin maksettava velka vaan jotakin, joka on itsessään saastuttavaa ja likaista ja tekee meistä kelvottomia olemaan yhteydessä Jumalaan. Vähitellen Jumalan Henki valaisi meille toisenkin puolen sovituksista: käsitimme, ettei Herramme ollut sovittanut ainoastaan kaikkea syyllisyyttämme vaan myös kaiken saastaisuutemme. "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi" (2 Kor. 5:21).

Oli ihmeellistä käsittää, että olimme ikuisesti pelastettuja ja että meistä oli tehty kelvollisia lähestymään Jumalaa, koska Jumalan Pyhästä oli tullut meidän suuri syntiuhrimme ja Hänet oli tehty synniksi Golgatan ristillä meidän puolestamme.

## *Yhteysuhuri*

Mutta jouduimme opettelemaan vielä muitakin totuuksia. Huomasimme pian, että ihminen on syntiensä takia Jumalan vihollinen, etteikä hänellä ollut mitään mahdollisuutta saada yhteyttä Jumalaan, ennen kuin yhteydelle oli laskettu vanhurskas perustus. Jotain oli tapahduttava, ennen kuin ihminen ja Jumala pystyisivät kohtaamaan

# Viisi kuvaa Kristuksesta

toinen toisensa täydellisen onnellisina ja tyytyväisinä.

Tällä tavalla aloimme ymmärtää Kristuksen työtä yhteysuhrin näkökulmasta. Tajusimme, että Jumala halusi saattaa meidät yhteyteen kanssaan. Se olisi kuitenkin mahdollista vain, jos lähestyisimme Häntä armahdettuina syntisinä, jotka on sovitettu Jumalan kanssa Herramme Jeesuksen kuoleman kautta.

## *Ruokauhri*

Sitä mukaa, kun opimme yhä paremmin arvostamaan Vapahtajamme työtä, huomasimme huomiomme kiinnittyvän yhä enemmän Häneen, joka oli tuon työn takana. Aluksi Kristuksen veren hinta rauhoitti synnin tuottaman syyllisyyden vaivaamaa mieltämme, mutta myöhemmin opimme nauttimaan Hänestä Hänen itsensä vuoksi. Tämä on ruokauhri. Siinä näemme Kristuksen Hänen koko täydellisyydessään, Jumalan ja ihmisen samassa ihmeellisessä persoonassa. Sydämemme saavat Hänestä mieluista ravintoa.

## *Polttouhri*

Herramme persoonassa ja työssä on vielä eräs puoli, jota meidän tulisi tarkastella: se liittyy polttouhriin. Vuosien kuluessa jotkut meistä alkoivat ymmärtää - vaikkakin aluksi hämärästi, mutta myöhemmin täydellisemmin - asian, joka ei ollut vielä koskaan aikaisemmin valjennut meille. Vaikka emme olisi koskaan pelastuneet Kristuksen ristintyön kautta, Hänen työllään oli Jumalalle vielä jokin syntisten pelastumistakin suurempi merkitys.

Kristuksen täydellisessä kuuliaisuudessa aina kuolemaan asti Jumala kirkastuu täydellisesti. Siinä tulee ilmi ristintyön polttouhrista kertova puoli. Ristin kautta Jumalalle koitui enemmän kunniaa kuin Hän oli koskaan menettänyt ihmisten langettua syntiin. Niinpä voimme sanoa, että vaikkei yksikään syntinen olisi pelastunut Herramme ristinuhrin kautta, Jumala olisi silti kirkastunut täydellisesti syntiin nähden. Hänen luonteensa on kaikkien syytösten yläpuolella eikä kukaan voi enää koskaan asettaa kyseenalaiseksi Hänen inhoaan syntiä kohtaan ja mieltymystään pyhyteen.

Leviticuksessa polttouhri on ensimmäisellä sijalla, koska se on Jumalalle kaikkein kallisarvoisin uhri, niin kuin sen tulisi olla meillekin.

Uhrien kerrotaan lisäksi olevan eritasoisia. Polttouhri saattoi olla esimerkiksi karjaeläin, härkä tai sonnimullikka; se saattoi olla myös pikkukarjaa, lammas tai vuohi; tai lintu, metsäkyyhkyinen tai kyyhkysenpoika.

Uhrin taso riippui uhraajan varallisuudesta. Mies, jolla oli varaa uhrata härkä, toi mukanaan härän. Jos hänellä ei ollut siihen varaa, hän saattoi tuoda lampaan tai vuohen, kun taas köyhimmät valitsivat uhrieläimekseen linnun. Kaikki uhrit viittasivat kuitenkin Kristukseen.

Kysymyksen voi mielestäni ymmärtää kykynä ymmärtää hengellisiä asioita. Jotkut meistä ymmärtävät Kristuksen hyvin rajoitetusti, mutta me kaikki arvostamme ja rakastamme Häntä sekä luotamme Häneen. Niinpä tuomme Jumalan eteen kyyhkysuhrimme. Lintu vie ajatuksemme taivaaseen ja tuo mieleemme Kristuksen, joka on taivaasta.

Jotkut ymmärtävät Kristusta hieman täydellisemmin ja uhraavat siten Hänelle karjaeläimen. Näemme Kristuksen antaumuksen siinä, että Hän oli "niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka on ääneti keritsijänsä edessä" (Jes. 53:7). Toinen esikuva Kristuksesta on vuohi, joka esittää syntistä, jonka paikan Kristus on armollisesti ottanut.

Jotkut ymmärtävät Kristuksen persoonan ja työn vielä edellisiä täydellisemmin. He näkevät Kristuksessa vahvan ja kärsivällisen härän, joka haluaa tehdä kaikessa Jumalan tahdon.

Tavoitteenamme ja päämääränämme tulisi siis olla Kristuksen parempi tunteminen ja Hänen ihmeellisen työnsä kokonaisempi arvostaminen. Hänen työllään on suunnaton arvo Jumalalle, ja siihen perustuvat kaikki ikuiset siunauksemme.

**H A Ironside**

Alkuperäisteos: Five Portraits of Christ. Translated with permission from Uplook Magazine. 1997

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

Nyt lukekaamme tänä iltana Herran viesti seurakunnalle Filadelfiassa, Ilmestyskirja 3:ssa, alkaen jakeesta 7: *"Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulכון, mitä Henki seurakunnille sanoo"*. Jumala siunaa kallisarvoisen Sanansa lukemisen.

Eilisiltana teimme havaintoja seurakunnasta, jolle Herra ei antanut minkäänlaisia kehuja. Ei kiitoksen sanaakaan Sardeelle. Tänä iltana katsomme seurakuntaa, jolle Herra ei anna minkäänlaisia tuomioita. Mutta sille on varoitus. Tänä iltana haluan aloittaa jakeesta 11. "(Katso.) Minä tulen pian". "Katso" tarkoittaa näkemistä, mediumi-aikamuodossa. Se tarkoittaa: "Katso itseäsi varten, ja omaksi eduksesi, tutki tämä totuus". "Minä tulen pian". Seuraavaksi kuuluu tuo varoitus: "pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Tänä iltana aion esittää sydämellenne, ettei tätä varoitusta ollut tarkoitettu kenellekään yksilölle – se on varoitus koko seurakunnalle. Että tuo kruunu onkin se kruunu, joka kuuluu koko seurakunnan ylle. Toiseksi, tämä kruunu ei ole sellainen, jonka saisi menettää tulevaisuudessa, vaan se on kruunu, jonka saattaa menettää nyt. Tämä saattaa yllättää

teidät. Annan teille perusteluni: uskon että kruunulla tässä on viittauksensa Leviticuksen kappaleeseen 21, ja jakeeseen 12. Ja jos sallitte ajatuksenne menevän ajassa taaksepäin – ja minä lainaan tuota jaetta – se on viittaus Israelin ylimmäiseen pappiin, ja se käsittelee hänen erilleen asettamistaan. Ja tässä ovat nuo ohjeet: "Älköön hän lähtekö pyhäköstä, ettei hän häpäisisi Jumalansa pyhäkköä, sillä hänessä on hänen Jumalansa voiteluöljyn vihkimys (kruunu). Nyt, mietiskelkääpä sitä hieman. Tuo ylimmäinen pappi erotettiin, hänet pyhitettiin. Ja tuota pyhitystä/vihkimistä kuvataan kruunulla. Itse asiassa se on sama sana jota käytetään nasiirien yhteydessä, 4. Moos. kuudennessa luvussa, jae 7. Koska erottaminen – nasiirin vihkiminen - oli samaa laatua; ei papin vaan ylimmäisen papin ja siinä on nämä sanat: "Älköön hän saastuko edes isästänsä tai äidistänsä, veljestänsä tai sisarestansa heidän kuoltuaan, sillä hänen päässään on Jumalalle-vihkiytymisen merkki (kruunu)". Se kuvaa Jumalalle erottamista.

Uskon että yhteys on olemassa, ja että Herra osoittaa, että Filadelfian seurakunta oli erotettu. Mutta tuon kruunun saattoi menettää. Mikäli heidän pyhityksensä tai erottautumisensa oli rikottu, oman tahdon harjoittamisella, uskon sydämessäni, että tässä on se varoitus seurakunnalle. Sallikaa minun palata vähän ajassa taaksepäin. Miksi Herra valitsi Filadelfian? Sana "filadelfia" tarkoittaa veljellistä rakkautta tai rakkautta veljeen. Miksi Hän valitsi Filadelfian ja seurakunnan tuossa kaupungissa? Saattoi olla, että Filadelfiassa oli joitain sellaisia asioita, jotka nostivat sen esiin, kuten nämä: koko kaupungin olemassaolo ylipäänsä, historiallisesti, oli kunnianosoitus veljen rakkaudelle. Kuningas Attalus II rakensi kaupungin muistoksi veljestään, joka antoi henkensä hänen vuokseen, ja tuo uskollisuuden huomio oli aina yhteydessä Filadelfiaan. Eräänä historian faktana, Filadelfia oli viimeinen kaupunki Rooman imperiumissa, joka antautui, kun kaikki muu Roomasta oli jo romahtanut. Tuo kaupunki pysyi uskollisena jopa noina aikoina. Ja vasta sisäiset nujakat ja hajaantumiset hajottivat sen niin, että se joutui vihollisen käsiin. Se oli uskollinen loppuun saakka, niin että Filadelfiaa käytettiin synonyymina uskollisuudesta. Monta kertaa sen nimeä oli muutettu välissä olleina vuosisatoina. Mutta



# *Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia*

se aina palautettiin takaisin Filadelfiaksi muistuttamaan mieleen veli, joka oli antanut henkensä. Mutta oli lisääkin. Jopa pakanakirjallisuudessa Filadelfiaa kutsutaan lähetyksikaupungiksi. Se annettiin siksi, että se sijaitsee maantieteellisesti paikassa, josta avautuu Fryygian tasanko. Ja se oli yksi hedelmällisimmistä paikoista seudulla. Sille oli tunnusmerkillistä hedelmällisyys. Viini kasvoi siellä. Ja viinin myötä luonnollisesti kukoisti viinikauppa. Mutta olennainen asia oli tämä: se oli aivan kuin avain koko tuohon alueeseen, ja siksi se tuli tunnetuksi avainkaupunkina tai lähetyksikaupunkina. Ja siihen liittyneenä ihmisten mielissä oli hedelmällisyys. Uskollisuus ja hedelmällisyys – mutta oli jotain muutakin. Juuri se maaperä, joka antoi Filadelfialle sen hedelmällisyyden, oli vulkaanista. Ja se oli alueella, jossa oli paljon maanjäristyksiä. Itse asiassa, kerran näytti siltä, että maanjäristyksiä oli lähes päivittäin. Ja niin ihmiset tottuivat evakuoimaan rakennuksensa ja pakenemaan kukkuloille. Se oli kaupunki, jolle oli tunnusomaista jonkin asteinen pelko tai pelokkuus. He yksinkertaisesti eivät tienneet, mitä tulevaisuus toisi heille tullessaan. Voitteko nähdä aavistuksen tästä, kun Herra puhuu seurakunnalle ja sanoo: "eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos". Nyt tulisi sellaista stabiilisuutta, jota he eivät olleet koskaan aiemmin tunteneet. Pitäkääpä nuo sanat mielessänne kun nyt etenen. Nuo sanat uskollisuus, hedelmällisyys ja pelokkuus – ja havaitsette, että niillä on yhteys hengellisiin asioihin. Nyt, sallikaa minun ottaa jälleen pieni tauko. Havaitsette, että näiden seurakuntien tutkimuksessamme, olemme koettaneet napata pilkahduksia profeetallisista pääpiirteistä, joita uskomme Herran antaneen, näissä tämän dispensaation seurakunnissa, jotka ulottuvat Helluntaista tempaukseen asti. Ja olemme jäljittäneet noita vaiheita menneinä iltoina. Jälkiapostolisen ajan, vainon ajan, suosituimmuuden ajan, paavillisuuden ajan, ja sitten eilisiltana, tulimme Rooman jakautumiseen, kun ulos paavillisuudesta tuli protesti, protestanttisuus, ja kaikki se, mikä juonsi juurensa tuosta protestista, vastoin sitä saastutusta, joka oli laajalle levinnyttä paavilaisuudessa. Ja havaitsimme, että nyt olemme tulossa lähelle aikakauden loppua. Ja olemme tulossa saarnaamisen aikaan. Aikaan, jolle on tunnusomaista jonkin

asteinen elpyminen – ennalleenastettaminen ja herätys. Huomatkaapa, että sanoin "vain jonkinasteinen". Koska Filadelfian seurakuntaa Herra on arvioinut seuraavasti: "tosin on sinun voimasi vähäinen". Ja tässä on Hänen arvionsa koko heidän todistuksestaan juuri tuona aikana.

Nyt, haluamme nähdä tässä herätyksessä kolme huomiota: haluamme nähdä evankelisen huomion – evankelisen herätyksen. Ajatelkaapa, mitä se tuo mukanaan. Että evankeliumin sanoma on jälleen etenemässä, kunnioituksesta Vapahtajaan. Nyt, palatkaapa takaisin protestanttisuuden alkuvuosiin. Ja mitä löydätte? Että siellä ja täällä, herätyksen ja ennalleen asettamisen aikoja. Ja te löydätte tämän: saarnaamista, joka keskittyi Persoonan ympärille. Tuo Persoonaa on Se, joka tuli kirkkaudesta. Hän joka liitti itsensä ihmisyyteen, ja Hebr. 2 kertoo meille, ettei Hän hävennyt kutsua meitä veljikseen. Älkää vain viitatko Herraan Jeesukseen vanhimpana veljenämme – älkää. Se johtaa johonkin todella vaaralliseen. Jos Hän on nähnyt hyväksi liittää itsensä ihmisyyteen, ja kutsua meitä veljikseen, me nöyrrämme sydämemme ihmetyksestä Hänen armonsa edessä, ja me nöyrrämme sydämemme Hänen läsnäolossaan.

Mutta saarnaaminen keskittyneenä Vapahtajaan, joka antoi itsensä ihmisten edestä – siinä on kaiku uskollisuudesta, joka on julistettu evankeliumissa. Palatkaa takaisin Lutheriin ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Kalviniin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Knoxiin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa Wesleyhin, ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa takaisin kenraali Boothiin ja havaitkaa saarnaaminen. Palatkaa lähempiin aikoihin, Darbyyn ja Kellyyn, ja havaitkaa saarnaaminen. Se alkoi Kristuksen Persoonan korostamisesta kaikessa selkeydessään. Evankeliumin suuret totuudet saavuttamassa ihmisten sydämiä ja pelastamassa heitä. Tässä oli huomio evankelisesta herätyksestä. Se, luonnollisesti, keskittyi Vapahtajaan, ja elämään Hänessä. Se häiritsi Sardeen jähmettynyttä tilaa. Eikö niin? Eikö juuri tämä tuo kuolleita syntisiä elämään? Se on elävä Kristus. Ja ulos kaikesta kristillisyyden muodollisuudesta – ja protestanttisuudesta sen kuolleudessaan – tuo suuri evankelinen ilmoitus toi suuria joukkoja syntisiä Kristukselle – ja siitä me kiitämme.

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

Mutta on toinenkin huomio: ettei kaikki pysähtynyt siihen. Oli jotain muutakin, niin kuin aina tulee olemaan, jos annat Jumalalle paikkansa. Ei ainoastaan Vapahtaja pelastamaan syntisiä, vaan myös Jumalan Henki ohjaamaan pyhiä. Ei vain Hänen Persoonansa – Kristuksen Persoonana, vaan Hengen voima. Ja se merkitsi, ettei siellä ollut pelkästään elämää, vaan elämä johti vapauden perustalle, Jumalan Hengen vapaudelle. Katsokaapa nyt hetki, mitä tapahtui. Eikö ole merkillepantavaa, mitä Lutherin oli tehtävä: Lutherin oli jätettävä roomalaiskatolisuus. Mitä Wesley'n piti tehdä: jättää anglikaanisuus. Mitä Boothin oli tehtävä: jättää metodismi. Mitä Darbyn ja Kellyn sekä muiden aiempien pyhien oli tehtävä: heidän oli jätettävä perustettu järjestelmä, koska Jumalan Henki, työskennellen nyt vapauden kera, Hän osoitti, että yhteydellä elävään Jumalaan heillä oli nyt Hengen vapaus. Älkääkä uskaltako yrittää kontrolloida Jumalan Hengen vaatimuksia, jotka toisivat pyhät vapauteen joka rikkoisi traditionaalisuuden kahleet, jotka eivät perustuneet Kirjoituksille. Siinä voitte nähdä, ette pelkästään evankelista elpymistä, voitte nähdä hengellisen elpymisen. Missä Jumalan Hengellä on vapaus tuoda pyhät, ei vain Vapahtajalle, vaan takaisin Kirjoituksiin koskien heidän kokoontumisestaan. Ja olen sanonut ilta toisensa jälkeen: jos jätätte traditiot pyhien Kirjoitusten ja Jumalan Hengen johdattamina, uskon että jokainen harjoitettu pyhä löytää itsensä kokoontumisesta, joka on järjestäytynyt Uuden testamentin linjoille. Koska vapaus jota siellä voidaan nauttia, on Jumalan Hengen vapautta. Elämä Pojassa, vapaus Hengessä – mutta tiedätkö, on jotain muutakin. Että kun havaitsette evankelisen herätyksen ja hengellisen herätyksen tärkeyden, saatte jotain enemmän. Kun avaatte Kirjoitukset, Hengen valon avatessa sen sivuja, alatte havaita eskatologista herätystä. Se on niiden asioiden elpymistä, jotka olivat olleet hukassa koskien lopun aikojen tapahtumia.

Ja mitä tapahtui? Noista olosuhteista, vakaumuksista – elämän myötä Kristuksessa - Hengen vapaus, Kirjoitusten valo, toi takaisin etualalle lupauksen Hänen paluustaan. Sitten näinä myöhempinä vuosina, niinä vuosina jolloin on ollut evankelista herätystä, sydämemme melkein

murtuvat, koska nuo herätykset näyttävät ohittavan nämä Brittein saaremme nyt. Hengellinen herätys, joka toi pyhät takaisin alistumaan sille, mitä Henki sanoi. Sitten pyhien sydämeen kuin purskahti elpyen tämä kauan unohduksissa ollut totuus, että Hän on palaamassa yläilmoihin. Hän tulee hakemaan pyhänsä, ja Hän tulee kaappaamaan ihmiset joilla on Herran pelko, mutta myös turvallisuus siinä. Että Jeesus on palaamassa takaisin, ja Hän on palaamassa hyvin pian. Ja Hänen paluunsa on yht'äkkäinen. Eikä mikään voi seisoa seurakunnan ja Hänen välissään, kun Hän palaa yläilmoihin.

Nyt, laittakaapa nämä asiat yhteen. Ettekö havaitse, että juuri tässä on herätyksen peruselementit. Pojan Persoonana – se on elämä, Hengen voima – se on vapautta ja Kirjoitusten lupaus, joka tuo valoa pimeään, saattaa meidät näkemään lopun ajan tapahtumat niiden oikeassa perspektiivissä. Ja saattaa meidät nostamaan silmämme nykyisestä, katsomaan yläilmoihin ja tietämään, ettei seurakunnan kohtalona ole Ahdistuksen ajan tuska, vaan se on Vapahtajan riemuvoitto - kutsua kotiin seurakuntansa.

Mutta nyt, näissä olosuhteissa ja näillä vakaumuksin, haluamme katsoa hyvin erityisesti, mitä Herralla on sanottavaa seurakunnalle, jolla on nämä vakaumukset näissä olosuhteissa ja Hänen paluunsa valossa. Ja juuri siksi aloitin jakeesta 11. "Katso", Hän sanoo, "Minä tulen pian". "Pidä, mitä sinulla on". Nyt, pohdiskelkaapa hetki tuota sanaa "on" ja kysykää sydämeltänne: mitä heillä sitten oli? "Tosin on sinun voimasi vähäinen... etkä ole Minun nimeäni kieltänyt". "Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Se tarkoittaa, että heidän tulee pitää nuo vakaumukset, vaalia Hänen paluunsa totuutta, jopa olosuhteissa, joissa vihollinen on sinua vastaan. Koska siihen liittyneenä on kruunu, joka asettaa sinut erilleen, joka antaa ilmi, että sinä olet erilainen – erottautuminen ja pyhittyminen, joka on osoitettu tuolla kruunulla.

Nyt, kuunnellaanpa vain, ja nöyrytynein sydämin - niin luotan - Herraa, kun Hän puhuu tälle seurakunnalle. Haluan teidän näkevän, kaikessa täyteydessään, jumalallisen Persoonan, joka on paljastettu. Olen iloinen, että se alkaa juuri näin. Koska aiempiana iltana mainitsin, ettemme – rakkaat

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

pyhät – kokoonnu erityiseen paikkaan. Mainitsin sen ja teen sen uudelleen. Tämä ei ole ylistyksenne kohde. Tämä sali on vain kokoontumisenne paikka. Mutta te ette kokoonnu paikan takia, niin toivon. Emmekä me myöskään kokoonnu jonkin periaatteen ympärille. Sepä vasta olisi kylmää bisnestä kokoontua jonkin periaatteen vuoksi. Vaan me kokoonnumme Persoonan tykö. Ja Hän on se, joka on voittanut sydämemme. Ja se on juuri Hän, joka puhuu. Tämä jumalallinen Persoona, ja Hän on antanut kolme sanaa, jotka kuvaavat Häntä – sanat jotka värisyttävät sydäntäni. "Näin sanoo Pyhä". Nyt, se puhuu Hänen puhtaudestaan. Ja Filadelfiassa, jossa Baccukselle annettiin arvoa – viinin jumalalle – koska viinibisnes toi heille niin paljon vaurautta. Hauskuus, ilonpito ja riettaudet, nuo asiat kulkivat yhdessä, mutta tässä on Yksi, joka puhuu. Se, joka on Pyhä. Ja me nöyryyrimme ja tunnustamme, että Hän on se, jonka tykö me kokoonnumme.

Edustammeko me Häntä uskollisesti? Näkyykö tuo pyhyys minun ominaispiirteisäni, vakaumuksessani, keskusteluissani? Älkäämme ikinä unohtako, että me kokoonnumme sellaisen tykö, joka on Pyhä. Mutta sitten, katsokaapa toista nimitystä: "Totinen". Tuo sana totinen ei merkitse pelkästään väärän vastakohtaa, vaan paremminkin luotettavaa. Ero on tässä: aiemmissa dispensaatioissa oli esikuvia, varjoja ja tyyppejä. Mutta tässä on Sellainen, joka täyttää ne kaikki. Ja nyt meidän ei enää tarvitse pärjätä vain esikuvilla, vaan me olemme tekemisissä todellisen kanssa. Ja tämä on Se, joka on asetettu eteen Sinä, joka on oikea ja totinen. Tässä on vastaus ja antityyppi. Tässä on Se, joka on kaikkien seremonioiden ja suitsutusten ja aiempien aikojen laulamisten oikea vastine, koska Hänessä me astumme kaikkeen siihen, mikä on todellista. Tämä värisyttää sydäntäni. Hänen puhtautensa, Hänen todellisuutensa – ja katsokaapa tätä: "jolla on Daavidin avain". Se vie minut takaisin Jesaja 22:een. Siellä näemme epäuskollisen kirjurin Sebnan, jolta otetaan avain pois. Ja avain annetaan uskolliselle, Eljakimille. Mutta tässä on Se, joka kaiken epäuskollisuuden keskellä, on yksin uskollinen. Tässä on Se, jolla nyt yksinomaan on oikeus kantaa avainta – vastakohtana sille, jonka näimme aiempänä iltana, babylonialaisen uskonnon

ylipappeudelle, joilla on avaimet, mutta eivät ne Pietarin avaimet. Vaan ne ovat Janneksen, vuoden avaajan, avaimet, joka on Nimrodin edustaja. Mutta tässä on Se, jolla on Daavidin avaimet. Ja Häneen liittyneenä ei ole pelkästään uskollisuutta, vaan auktoriteettia. Hän on Se, joka kykenee avaamaan niin, ettei kukaan voi sulkea. Ja Hän voi sulkea niin, ettei kukaan pysty avaamaan. Auktoriteetti on Kristuksessa.

Eikö se olekin hyvää sydämelleme? Auktoriteetti kokoonntumisessamme, auktoriteetti evankeliumissamme ja auktoriteetti menemisissämme. Koska tuota suurta lähetyskäsä Matt. 28:ssa ei ole koskaan kumottu tai muuteltu tai paranneltu. Ja se on yhä tuo sama Yksi, joka sanoo: "Kaikki valta on annettu minulle". Tämä on Se, jolla kansansa keskellä on täydellinen auktoriteetti. Hän on Se, joka voi ohjata ja hallita ja sanella. Tässä Hän on aitoudessaan, todellisuudessaan ja uskollisuudessaan ja auktoriteetissaan. Se on Kristus. Tämä on se – rakkaat pyhät – tänä iltana, joka värisyttää sydämiämme. Voimmeko laulaa: "Olen kuullut Häntä ja se on vallannut minut kokonaan". Nähdän Hänen kauneutensa rikkaana ja verrattomana. Hän on Se, jonka tykö me kokoonnumme. Jumalallinen Persoona ilmi saatettuna.

Puhuisiko Hän tänä iltana meidän sydämelleme? Puhuisiko Hän sinulle? Mutta nyt haluan tulla toiseen huomioon. Että seurauksena tälle on jumalallisen voiman havaitseminen. Hän sanoo: "Minä olen avannut sinun eteesi oven". Ja voitte havaita eron: se on seurausta sille, että Hän on avannut tuon oven. Eli tässä on ovi, joka on Herran avaama – eikä kukaan voi sitä sulkea. Syy sille on annettu, miksi tämä ovi pitäisi avata. "Tosin on voimasi vähäinen". Ja toinen syy on tämä: "etkä ole minun nimeäni kieltänyt". Siis kaksi asiaa: Minun sanani – te piditte sen. Minun nimeni – ette kieltäneet sitä. Yksi ikäänkuin positiivinen ja toinen negatiivinen – mutta silti kolikon kaksi puolta. Että tässä on juuri se piste, missä heidän voimansa sijaitsee. Toivoisin saavani tämän lujasti sydämelleni – missä voima sijaitsee, todistukselle.

Veljet ja sisaret, uskon että puhun tänä iltana sydämellenne: tuo voima ei sijaitse suuressa väenpaljoudessa – isoissa joukoissa. Se ei sijaitse siinä sanomassa, jolla koetamme saarnata ja edistää totuutta. Se sijaitsee

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

ihmisissä, ja tämä pitää sisällään myös naiset – se on geneeristä. Se sijaitsee ihmisissä ja heidän asenteessaan tehdä asioita. Sana ja nimi. Tuota Sanaa puhun tänä iltana yksinkertaisella tavalla. Tuota Sanaa – oletteko lukeneet sitä? Viisaasti, kyllä, olen lukenut. Pohdiskelitteko sitä? No hyvä. Se on se toinen taso. Opiskelitteko sitä? Kolmas. Mutta olennainen asia on se, että tottelitteko sitä?

Tämä kokous saa aikaan, että saarnaaja kohtaa sen tosiasian, että kaikki hengellinen voima – vahvuus täällä riippuu kuuliaisuudestani Jumalan Sanalle. Saattaisitte ajatella, kun joskus puhutte tällä tavoin pyhille, että Jumalalla on melkoinen tehtävä saada heidät tekemään sellaista, joka ei kuulu aivan heidän tärkeimpiin kiinnostuksiinsa. He vastustavat sitä niin paljon ja ovat siitä niin harmissaan – he aivan välittömästi keksivät syitä, jottei heidän tarvitsisi totella sitä. Mutta heti kun havaitsen että voimani – ja ylipäänsä minun siunaukseni lepäävät tuon kuuliaisuuden varassa, se saa aivan toisenlaisen valon. Nyt en olekaan enää harmissani siitä, haluan lukea sitä ja haluan opiskella sitä ja myös harjoittaa sitä, koska tiedän, että Taivas on kiinnostunut tekemisistäni. Ja tässä on se voiman salaisuus.

Olemmeko oppineet tuon läksyn tänä iltana? Ehkä tunnollanne on jokin asia. Että olette kääntyneet pois tuosta Sanasta jo viikkojen, jopa kuukausien tai vuosien ajan. Tänä iltana osoitan sormellani, niin uskon, Jumalan Hengen voimasta, joka sanoo, että tuo on juuri se piste, missä voima sijaitsee. Oletteko valmistautuneet kohtaamaan tämän tosiseikan?

Toinen kohta on tämä, "etkä ole minun nimeäni kieltänyt". Filadelfiassa se olisi luultavasti ollut helppoa – kytkeytyä politiikkaan ja kieltää nimi. Kytkeytyä yhteiskuntaan ja kieltää nimi. Kytkeytyä uskontoon ja kieltää nimi. Koska nimi ilmituo Henkilön. Ja tuo nimi, joka on Hänelle annettu, viittaa että meidän tulisi ja meidän täytyykin heijastaa, tuoda näkyviin Kristus, koska on kyseessä nimi Herra Jeesus Kristus. Se ei ole sitä, että laitatte sen rakennuksen katolle. Ei, sitä heijastetaan ja toistetaan niissä ihmisissä, jotka näin todistavat kuuluvansa tuolle Henkilölle, ja se ettette kiellä Hänen nimeään tarkoittaa, että

sallitte sen vaatimukset auktoriteetista: ohjata ja sanella ja hallita.

Nimi Johanneksen evankeliumissa on kuin allekirjoitus shekissä. Se on se shekki jota esitän Taivaan pankissa. Saatatte sanoa, että se on avoin shekki. Kyllä! Mutta tuota avointa shekkiä voi käyttää ainoastaan tämän Persoonan kiinnostuksen kohteissa – jonka nimeä se kantaa allekirjoituksena. Ja Herra Jeesus sanoi: "Pyytäkää Isältä minun nimessäni, minun tarkoituksiani varten, minun vaatimuksestani". Älkääkää rakkaat pyhät ajatelko että voisitte heilutella Taivaan pankkia itsekkäällä ajatuksillanne, omaksi eduksenne. Vaan se on Hänen nimensä, joka on shekissä. Se on Hänen eduksensa, että tuo shekki on jätetty avoimeksi, ja sitä tullaan kunnioittamaan, kun Hänet tunnustetaan. Se on Hänen tarkoituksensa.

Mutta tässä nimi ei olekaan allekirjoitus shekissä. Hänen nimensä on ikäänkuin kyltti "liiketoiminnan" katolla. Kaikki tässä on tunnistettu Häneksi. Kaikki tässä on tarkoitettu todistukseksi Hänestä. Ja pyhille se, että kytkeytyy johonkin tunnustukseen tai politiikkaan tai sosiaalisesti johonkin sellaiseen, joka on Hänen nimeään vastaan, on itse asiassa Hänen kieltämistään.

Tutkitaanpa siksi työmme, tiemme ja maailmamme, sillä tänä iltana olemme katsomassa jumalallista voimaa, joka on tunnistettu. Voimme havaita siinä, että paljon on kristikunnassa olevaa mahtavaa ja voimakasta; alamme nähdä, että on olemassa toisenlainen mittapuu, joka tulee Herrasta itsestään. Jumalallinen voima, joka on tunnistettu. Mutta on kaksi asiaa, jotka ovat seurausta tästä, jakeessa 9. Siinä on vihollinen ja väärä seurakunta. Siinä on vihollinen, ja meille on kerrottu siinä, että itse asiassa heidät tullaan voittamaan. Keitä he ovat? He väittävät olevansa juutalaisia, eivätkä ole. Nämä ovat niitä, jotka väittäisivät olevansa läheisessä tekemisessä Herran kanssa, kansallisesti. Ja he perustaisivat tämän Raamattuun. Ja he väittäisivät, että Poika kuuluisi heille, kuten myös Henki. Mutta Herra osoittaa, että tekemisiensä kautta, joka on vastustavaa, yllättäen niinkuin se näyttää tässä olevan, he väittäisivät olevansa veljiä. Mutta teoillaan he julistavat vihollisluonnettaan. Siksi Herra tunnistaa heidät ja sanoo: "Katso, heidät tullaan voittamaan".

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

Huomaatteko, rakkaat pyhät, että kun pyritte olemaan kuuliaisina Herralle, te kohtaatte vastustusta? Juuri sitä on odotettavissa! Sitä tuli myös Herran omilta veljiltä, Joh. 7:ssa. Sitä tuli Joosefin veljiltä, Genesiksessä. Sitä tuli Jeftan veljiltä, Tuomarien aikaan. Sieltä mistä sitä vähiten odotatte, tulette saamaan katkerinta vastustusta. Herra sanoo: "Nyt, nuo viholliset Minä tulen jahtaamaan aivan moraaliseen tunnistukseensa". Näette tämän: Smyrnassa se oli pakanallisuudesta – juutalaisten nostattamaa pakanavainoa. Mutta tässä se näyttää olevan uskonnollista vihamielisyyttä – niiden nostattamana, joiden tulisi tietää paremmin – tuota pientä seurakuntaa vastaan. Ja Herra sanoi: "Tuo pieni ryhmä, sitä tullaan puolustamaan". Vihollinen on voitettu, ja seurakunta osoitettu oikeaksi. "Minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan". Se on yksikössä, joten se koskee koko seurakuntaa.

Oletteko koskaan ajatelleet sitä? Me joskus ajattelemme, mitä seurakunta meille merkitsee. Ja olen painottanut sitä paljon aiempina iltoina. Ja mitä pyhä tulee saamaan raamatullisesta seurakunnasta. Käytöksen, joka tulee olemaan sopusoinnussa sen opetuksen kanssa. Luonteen, joka syntyy sen auktoriteetin voimasta ja niin edelleen. Mutta tulitteko koskaan ajatelleeksi, mitä Herra saa kansaltaan? Jotka yksinkertaisesti haluavat kokoontua Hänen nimessään, hyväksyen Kirjoitukset, ollen kuuliaiset Jumalan Hengelle, ja yksinkertaisesti tunnustaen Hänet. Hän sanoo: "Minä sinua rakastan".

Olen katsonut tuota kohtaa ja ajatellut, että se on jotain aivan erityistä. "Minä sinua rakastan". Iahduttaa Hänen sydäntään, se ei ole ihan pikkuasia. Jumalallinen Persoona ilmituotu, jumalallinen voima tunnistettu. Nyt, tässä on kolmas huomio: jumalallinen suojeleminen toteutunut. Mitä Herra sanoi: "Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin". Mitä he olivat pitäneet? Hänen kärsivällisyytensä sanan. Esitän, että – älkääkään olko dogmaattisia tässä – tällä ei ole mitään tekemistä Hänen maan päällisen kärsivällisyytensä kanssa. Niissä olosuhteissa, jotka vallitsivat Hänen ihmisyytensä aikana, Hänen maallisella tiellään. Esitän, että tämä on tekemisissä Hänen odottamisensa kanssa, valtaistuimella.

Ja myös Hän odottaa toiveikkaana ja odotuksin sitä hetkeä, jolloin Hän palaa. Ja kun Hän astuu yläilmoihin - ja Hän sanoi ja esitti Filadelfian seurakunnalle: te saitte häivähdyksen Hänen tulonsa kirkkaudesta ja suuruudesta. Se kertoo sydämelle, että koska se on vallannut sielunne, annan teille lupauksen, ja se on tämä: "pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat". "Maan päällä asuvat" antaa meille johtolangan. Heidät on moraalisesti tunnistettu kuuluvan maahan. Kymmenen kertaa tämä ilmaus sanotaan Ilmestyskirjassa. Ja kymmenen kertaa se tarkoittaa niitä – ei pelkästään sellaisia jotka fyysisesti asuvat maan päällä; mehän kaikki kuulumme siihen joukkoon – jotka ovat tunnustaneet itsensä kuuluvaksi maahan. Mutta niille jotka ovat erillään – ja se on tarkoitettu seurakunnalle – Hän puhuu: "Katso, Minä annan teille lupauksen". Tälle maalle on tulossa ajanjakso, jota Hän kuvaa koetuksen hetkeksi. Henkilökohtaisesti uskon tämän viittaavan Ahdistuksen aikaan, siihen suureen. Tuo Suuri Ahdistus, jonka tiedätte alkavan Danielin 70. viikon puolivälissä, nuo maan historian 3,5 viimeistä vuotta, joka edeltää Herran paluuta – ei yläilmoihin – vaan maan päälle. Ja tuo koetuksen hetki ominaisuuksiltaan liittyy maan päällä asuviin. Ominaispiirteiltään se on testi – se on sanassa koetus. Laitettuna sulatusastiaan ja koeteltuna. Tuo Ahdistus, tuo koetus, tulee koettelemaan – ei pelkästään Israelia – minkä se tekee, vaan kansakuntaa ja sen kansaa. Ja ulos tuosta koetuksesta on tuleva vain kaksi ryhmää: pelastetut ja pelastumattomat. Mutta Herra, kun Hän puhuu tuosta ajanjaksosta, Hän puhuu ihmisistä, jotka tulevat selviämään siitä. Hän sanoo: "Annan teille lupauksen – Minä pidän teidät poissa siitä, te ette tule joutumaan siihen".

Kuulin herra E. W. Rodgersin monia vuosia sitten sanovan: "Jos Uudessa testamentissa ei olisi mitään muuta kirjoitusta opettamaan – ja siellä on niitä paljon – ettei seurakunta joudu kulkemaan Ahdistuksen lävitse, tämä riittäisi täydellisesti tyydyttämään minun sydämeni". Ja minä ajattelen ja uskon, että tuo on totta. Että Herra on viittaamassa, että tuo ajanjakso tarkoituksessaan – koetella maan päällä asuvia – nyt maan päällä on ryhmä, joka ei joudu kulkemaan tuon ajan lävitse. Ja

# Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia

seuraavassa jakeessa Hän sanoo: "(Katso,) Minä tulen pian".

Kun sovitamme tämän muiden raamatunkohtien kanssa, tiedämme sen olevan totta. Että seurakunta on salaisuus, joka oli kätkeytyneenä Jumalan neuvotteluissa, Uuden testamentin aikoihin asti. Alkoi Helluntaina, tullakseen täydelliseksi tempaukseen mennessä, kun Herra astuu yläilmoihin – Herra itse on laskeutuva alas Taivaasta käskyhuudon kuuluessa – tuon suuren komentohuudon. Sitten seuraavat kaksi ilmaisua luonnehtivat tuota huutoa: ylienkelin huudon kuuluessa (ei määrätysssä muodossa!). Kirjoituksissa on mainittu vain yksi ylienkeli, ja tuo ylienkeli liittyy aina kuolemaan ja kuoleman tomuun. Esitän, että ylienkelin ääni määrätysssä muodossa liittyy aina kuolemaan. Mutta, on toinenkin ryhmä, ja tämä viittaa Jumalan pasunaan. Ja se puhuu eläville. Heidän kärsimyksensä ovat ohitse, heidän tehtävänsä on päättynyt, ja Vapahtajan pasunan ääni kaikuu. Haudoista nousevat pyhät ylös ja elävät pyhät hälytetään. On uudelleen kohtaamisen aika.

Rakkaat pyhät, älkää tehkö tässä mitään erehdystä. Uskon, että Kirjoitukset selkeästi opettavat, että tunnemme kaikki toisemme kirkkaudessa. Me tunnemme epäilyksettä myös kaikki ne, joita emme ole koskaan tunteneetkaan maan päällä. Tuo tunnistaminen tulee olemaan silmänräpäyksessä. Ensin tunnistaminen ja sitten tempaus – meidän kerätään yhteen heidän kanssaan. Saakoon nuo sanat värisyttää sydäntänne tänä iltana. Herra sanoi: "minä...pelastan sinut koetuksen hetkestä". Te ette joudu siihen. Uskon, että vain ne jotka eivät käsitä seurakunnan olemusta, eivätkä ymmärrä Ahdistuksen ajan luonnetta, voisivat esittää, että seurakunnalla on jotain osuutta Ahdistuksen aikaan. Vapahtaja on tulossa hakemaan omiaan. Tässä on jumalallinen varjeleminen ja siitä saavat pelastuneet nauttia.

Voi, kaikki tämä muistuttaa minua taas siitä pienestä hymnistä, jonka mainitsin aiempaan iltana. Ja tiedätkö, se on nykyään niin monesti sydämelläni. Se, joka sai alkunsa tapahtumasta Amerikan sisällissodassa, 1864. Kun kenraali Cors oli piiritetty ja valmiina antautumaan – hänen miehensä putoilivat ympäriltä kuin karpäset – silloin, noin 20 mailia tasangon toisella puolella, Kennisaw'n vuorella nähtiin pieni

lippu. Ja kun he lukivat tuon viestin – se oli yksinkertainen mutta selvä – "Pitäkää linnoitus, minä olen tulossa. Sherman". Kenraali Sherman oli marssimassa vapauttamaan heitä.

Voi rakkaat pyhät tänä iltana, me voimme nähdä viestin silmissämme: Jeesus on tulossa, Hän on tulossa takaisin. Nuo paineet ja ongelmat ja jopa tuskat, jotka toisinaan taakoittavat seurakunnan todistusta kuin vuoret. Näemme että se joskus aikaansaa myös hajaannusta, häiriöitä ja Jumalan kansan ahdinkoa. Silloin me nostamme silmämme ja kuulemme Vapahtajan sanovan: "(Katso,) Minä tulen pian". "Pidä (se), mitä sinulla on". "Tosin on sinun voimasi vähäinen". "Etkä ole minun nimeäni kieltänyt". "Sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin". Laittakaa nuo kaikki yhteen, ja voitte havaita, että siinä on juuri se, joka asettaa seurakunnan erilleen. Kristuksen Persoona, Hengen voima, Hänen paluunsa lupaus – tuo kaikki käy yhteen antamaan meille turvallisuuden tunteen. Ja absoluuttisen varmuuden tietoisuuden. Jeesus on tulossa uudelleen.

Vielä tämä viimeinen huomio, ja sitten lopetan. Jumalallinen Persoona tunnistettuna; me havaitsimme jumalallisen voiman toteutuneena; jumalallisen varjelun todellisuutena. Ja nyt jumalallinen lupaus uudelleen läpikäytyä, voittajalle. Tässä on kaksi asiaa: siinä on Jumalani temppeleli ja Jumalani kaupunki. Temppeleli koskettaa palvontaa ja kaupunki käsittelee työskentelemistä. Toinen on jumalointia ja toinen hallitsemista. Nyt temppeleli on tämä lupaus: "Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeleliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos". Eikö se ole upeata. Absoluuttinen turvallisuus – tuo pylväs muistuttaa meitä Jaakinista ja Booaksesta, Salomonin temppeleliin pylväistä. Mutta nyt, mikä tulee vyöttämään koko universumin ylistyksen tulevana päivänä? Pyhät, jotka ovat vahvistuneet kantamaan todistusta Hänelle vaikeana, pimeänä aikana. Se on se lupaus. Pilari Jumalani temppeleliin – ja havaita, että siellä tulee olemaan pyhiä, kytkemässä yhteen koko universumin ylistyksen – pyhiä, joita Hän koulutti hylkäämisensä päivinä. Se värisyttää sydäntä.

Ja ei vain se, mutta on jotain muutakin. On vielä se sana, jonka Hän sanoi: "minä kirjoitan häneen Jumalani nimen" - rajatonta

# *Seitsemän lampunjalkaa - Filadelfia*

---

suuruutta. Tuo pappi, joka liittyi Baccuksen ylistämiseen, olisi varmaan halunnut Baccuksen nimen kirjoitettavan häneen. Mutta miten surkea asia se on, ja miten hieno asia taas tämä, kun minuun on kirjoitettu Jumalani nimi – ollakseni pylväs liittyneenä ylistykseen, joka tulee jatkumaan iankaikkisuuteen. Ei tarvitse enää koskaan mennä ulos – saada olla kotona ikuisesti.

Veli ja sisar, se ei ole mikään pieni asia olla liitettyä jumalalliseen todistukseen maan päällä. Uskon, että se on eräs suurimmista asioista pelastuksen jälkeen. Tuo erottautuminen Herran nimeen. Olen tullut siihen kohtaan jo vuosien ajan, ehkä nähdäkseni sen vieläkin selvempänä tulevina vuosina, että miten elintärkeä asia se on, ja miten luova asia se on, kun on Kirjoitukset, Henki ja Vapahtaja tekemässä työtään sydämessä.

Sitten toinen huomio on tämä: "ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä...(ja minä kirjoitan häneen) oman uuden nimeni". Nyt ei ole kyseessä universumin ylistys – tämä on universumin työ.

Kaupunki – voi, emmekö me kaikki halua olla liittyneet kaupungin nimiin? Te saatte vieraita Lontoosta, New Yorkista – se antaa erityisen statuksen, eikös annakin? Mutta päivänä joka on tulossa – ei mikään vanha kaupunki, sanoi vanha apostoli, vaan nyt kantamaan Jumalani kaupungin nimeä. Olla liittyneenä tuohon todistukseen, voi, sehän olisi korkein arvoasema tärkeimmällekkin palvelijalle maailmankaikkeudessa. Ja Jumala kouluttaa Hänen pyhiään juuri nyt. Jumalani kaupungin nimi – näkymätön hallitus. Sitten: oman uuden nimeni – perittyä kirkkautta. Siinä tulee olemaan jotain aivan erityistä, jotain arvokasta, mitä Herra tulee antamaan omilleen.

Rakkaat pyhät, aion lopettaa nyt. "(Katso,) Minä tulen pian". "Pidä, mitä sinulla on". "Ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi". Sitä, joka asettaa meidät erilleen. Erottautuneena, pyhitettynä – kruunu, jonka Jumala asettaa kansansa päähän.

Jumala siunatkoon Sanansa.  
Rukoilkaamme.

**Jim Allen**



# *Menkäämme Hänen tykönsä (3 Moos.5)*

Käymme nyt vielä katselemaan, mitä uhrin "lihalle" eli "ruumiille" tehtiin; kuten sanoimme, perustuu opetuslapsena olemisemme juuri siihen. "Koko mullikan hän vieköön leirin ulkopuolelle puhtaaseen paikkaan, johon tuhka heitetään, ja polttakoon sen halkojen päällä tulessa" (1. 4: 12). Tämän saatamme käsittää kahdessa eri merkityksessä; se osoittaa, mille paikalle Herramme Jeesus asettui meidän tähtemme, kantaessaan meidän syntimme; mutta samalla näemme siinä, minne Hänet karkoitti maailma, joka oli hyljännyt Hänet. Ja tähän jälkimmäiseen puoleen haluan tässä kiinnittää lukijaini huomiota.

On erittäin opettavaista nähdä, miten apostoli Hebrealaiskirjeen 13. luvussa soveltaa tätä totuutta. "Niin menkäämme siis Hänen tykönsä 'ulkopuolelle leirin', Hänen pilkkaansa kantaen." Vaikkakin Kristuksen kärsimykset ovat avanneet meille pääsyn taivaaseen, merkitsee Hänen kärsimystensä paikka myös sitä, että me olemme maailman hylkäämiä. Hänen kuolemansa on valmistanut meille kaupungin ylhäällä; se paikka, jossa Hän kuoli, riistää meiltä kaupungin täällä alhaalla:

Efesolaiskirje osoittaa meille mitä selvimmin seurakunnan ihanan aseman taivaassa; eikä se osoita vain sen oikeutusta, vaan suorastaan sen luonnetta. Ainoa perustus, mikä oikeuttaa seurakunnan tälle paikalle, on veri. Mutta tämän aseman luonteen kuvaa Pyhä Henki seuraavin sanoin: "Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla Hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut - ja yhdessä Hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä Hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa" (Ef. 2: 4-6).

"Hän kärsi portin ulkopuolella", ja niin tehden Hän hylkäsi Jerusalemin, joten se ei enää ollut Jumalan vaikutuksen keskus täällä maan päällä.

Mitään erikoisesti siinä merkityksessä pyhää paikkaa ei maan päällä enää ole. Kärsivänä Jumalan Karitsana on Kristus asettunut ulkopuolelle tämän maailman uskonnollisen leirin, ulkopuolelle sen politiikan ja kaikkien sen pyyteitten. Maailma vihasi Häntä ja hylkäsi Hänet. Sen tähden sanotaankin: "menkäämme Hänen tykönsä". Tämä määrää kaikki ihmisten

leirinrakennusyritykset, rakensivatpa he sitten minkälaisia leirejä tahansa. Jos ihmiset rakentavat "pyhän kaupungin", on sinun etsittävä hyljättyä Kristusta sen "portin ulkopuolelta". Jos ihmiset pystyttävät uskonnollisen leirin, niin kutsukootpa he sitä millä nimellä tahansa, joka tapauksessa on sinun mentävä "ulos leiristä", jos mielit löytää hyljätyn Kristuksen. Sokea taikausko saattaa kyllä kaivella Jerusalemin raunioista, etsien jotakin jäännöksiä Jeesuksesta. Se on tehnyt niin ennen ja tekee niin vastakin. Se saattaa kuvitella löytäneensä Jeesuksen ristin paikan ja Hänen hautansa, sekä haluavansa kunnioittaa niitä. Ja ihmisten luontainen voitonhimo on käyttänyt hyväkseen tätä taikauskoa, käyden halki vuosisatojen erittäin tuottoisaa kauppaa, vedoten siihen, että n.s. pyhiä paikkoja ja pyhiä muinaisjäännöksiä on kunnioitettava. Mutta Jumalan ilmoituksen taivaallisen soihdun yksi ainoakin säde riittää ihmeesti todistamaan, että meidän on "mentävä ulos" kaikesta tästä löytääksemme hyljätyn Kristuksen ja voidaksemme elää Hänen yhteydessään ja nauttia Hänestä.

Joka tapauksessa on lukijan otettava huomioon, että nuo kehoittavat sanat: "menkäämme Hänen tykönsä ulkopuolelle leirin", sisältävät paljon enemmän kuin vain pelkästään kehoituksen jättämään taikauskon silminnähtävät mielettömyydet tahi inhimillisen voitonhimon alhaiset juonet. Monet saattavat vaikuttavasti ja kaunopuheisesti vastustaa tuollaista mielettömyyttä, eivätkä siitä huolimatta itse edes ajattelekaan noudattaa apostolin kehoitusta. Kun ihmiset rakentavat "leirin" ja kohottavat lipukseen jonkun opinkappaleen tahi tärkeän säädöksen ja kokoontuvat sen ympärille, kun he saattavat vedota oikeaoppiseen tunnustukseen, selvään ja hyvin järjestelmällisesti kehitettyyn oppiin, loistavaan jumalanpalvelukseen, joka saattaa tyydyttää korkeimmatkin luonnollisen hurskauden vaatimukset, silloin vaaditaan suurta hengellistä terävänäköisyyttä, voidaksemme erottaa ja oikealla tavalla toteuttaa tuota kehoitusta: "Menkäämme Hänen tykönsä ulkopuolelle leirin"; sen neuvon seuraamiseen tarvitaan silloin suurta Hengen voimaa. Ja kuitenkin on sitä joka tapauksessa seurattava, sillä varma on, että leirin ilmanala vaikuttaa sangen turmiollisesti sisäiseen hengenyhteyteemme hyljätyn Kristuksen kanssa. Ja seuraukset ovat aina



# *Menkäämme Hänen tykönsä (3 Moos.5)*

samat, olipa tuon leirin lippuna mikä tahansa. Eikä mikään n.s. uskonnollinen etu saata korvata tätä vahinkoa.

Sydämemme on luonnostaan kovin taipuvainen painumaan kuolleeseen kaavamaisuuteen. Näin on käynyt kaikkien kirkollisten tunnustusten. Niissä on kyllä alkujaan saattanut olla todellista voimaa; ne ovat kyllä alkujaan saattaneet olla lähtöisin Jumalan Hengen todellisesta vaikutuksesta. Jäykistymisen ja kuoleman vaara on siinä, että pidetään kiinni muodoista, vaikka Hengen voima niistä jo on kadonnut. Tämä on periaatteessaan leirin pystyttämistä. Juutalaiset saattoivat kerskata siitä, että heidän uskontonsa oli jumalallista alkuperää. Juutalainen saattoi ylpeänä osoittaa temppeleä, sen sisustusta, loistavaa jumalanpalvelusta, papistoa ja uhreja, sekä todistaa, että tuo kaikki oli Israelin Jumalan säätämää. Hän saattoi tarkalleen osoittaa raamatunkohdat, mihin kukin näistä perustui. Mistä saatamme löytää joko vanhasta, keskiajasta tahi uudesta ajasta toisen uskonnollisen järjestelmän, joka voisi vedota näin mahtaviin ja voimakkaisiin todistuksiin, tahi vaikuttaa sydämiin sellaisella suunnattomalla arvovallalla? Ja kuitenkin sanottiin: "Menkäämme ulkopuolelle leirin".

Tämä on tärkeä ja äärettömän vakava asia. Se koskee meitä kaikkia, koskapa meitä kaikkia vaivaa sama vaarallinen taipumus, koskapa kaikki olemme kärkkäät hylkäämään elämänyhteyden elävän Kristuksen kanssa ja painumaan kuolleeseen muotojumalaisuuteen. Tämä seikka antaa äärettömän suuren merkityksen sanoille: "Niin menkäämme siis Hänen tykönsä ulkopuolelle leirin". Ei kehoiteta menemään toisesta oppijärjestelmästä tahi järjestöstä toiseen, toisesta ajatussuunnasta toiseen, toisesta ihmisryhmästä tahi yhdyskunnasta toiseen. Ei, vaan kehoitetaan lähtemään ulos kaikesta, jota voidaan leiriksi kutsua, Hänen luokseen, joka "kärsi portin ulkopuolella". Herra Jeesus on nyt aivan samalla lailla "portin ulkopuolella", kuin kärsiessään yhdeksäntoista vuosisataa sitten. Ja mikä Hänet silloin karkoitti portin ulkopuolelle? Sen teki silloinen "uskonnollinen maailma". Ja sen ajan "uskonnollinen maailma" oli aivan samanlainen kuin meidän päiviemmekin; sama henki ja samat periaatteet ovat vallalla nyt kuin silloinkin.

Maailma pysyy aina maailmana. "Ei mitään uutta auringon alla." Kristus ja maailma eivät sovi yhteen. Maailma on verhoutunut kristillisyyden vaippaan, mutta vain siksi, että sen Kristus-viha voisi esiintyä entistä vaarallisemmassa muodossa. Älkäämme pettäkö itseämme. Jos haluamme vaeltaa hyljätyn Kristuksen seurassa, saamme myös tyytyä olemaan hyljättyinä kansana. Jos Herramme "kärsi portin ulkopuolella", emme saata odottaa saavamme hallita portin sisäpuolella. Mihin johtaa tiemme, jos vaellamme Hänen askeleissaan? Eipä suinkaan tämän jumalattoman, Kristusta vihaavan maailman kunniapaikoille. Sillä eivät Kristuksenkaan tietä sulostuttaneet mitkään tämän maailman ilot ja riemut; Hänen tiensä vei ristille.

Hän on halveksittu ja hyljätty Kristus, leirin ulkopuolella oleva Kristus. Menkäämme siis, rakas lukijani, "Hänen tykönsä ulkopuolelle leirin, Hänen häväistystään kantaen". Älkäämme iloitko tämän maailman suosion päivänpaisteessa - tämän saman maailman, joka ristiinnaulitsi ja yhä vieläkin leppymättömästi vihaa Häntä, jota meidän kautta aikain ja iankaikkisuuden on kiitettävä kaikesta, joka rakastaa meitä niin suuresti, etteivät Hänen rakkauttaan suuret vedetkään voi tukahduttaa. Älkäämme millään muotoa suosiko mitään sellaista, mikä nimittää itseään Hänen pyhällä nimellään, mutta todellisuudessa vihaa Häntä, Hänen tietään ja Hänen totuuttaan, vihaapa pelkkää puhettakin Hänen tulemisestaan. Olkaamme uskollisia poissaolevalle Herrallemme. Eläkäämme Hänelle, joka kuoli puolestamme. Ja omantuntomme nauttiessa rauhaa Hänen veressään, kohdistukoon sydämemme kaikki rakkaus Hänen persoonaansa, jottei eromme "tästä nykyisestä pahasta maailmasta" olisi vain kylmä opinkysymys, vaan sydämen kysymys, koskapa Hän, johon sydämemme rakkaus kohdistuu, ei ole täällä.

Varjelkoon Herra meitä tuosta nykyaikana niin tavallisesta itsekkyydestä, joka ei millään muotoa haluaisi olla ilman jumalaisuutta, mutta joka siitä huolimatta on vain Kristuksen ristin vihollisuutta. Jotta voisimme voitokkaasti vastustaa pahaa sen ilmestyessä näin vaarallisessa muodossa, emme tarvitse aseeksemme jotakin erikoista opinkäsitystä tahi kylmää, oikeaoppista tunnustusta. Tarvitsemme syvää rakkautta

# *Menkäämme Hänen tykönsä (3 Moos.5)*

---

Jumalan Poikaan, altista ja uhrautuvaa mieltä, henkemme, sielumme ja ruumiimme pyhittämistä Hänen palvelukseensa, sekä sitä mieltä, joka hartaasti ja ikävöiden odottaa Hänen tuloaan, Hänen kirkkautensa ilmestystä.

Tätä tarvitaan runsaasti juuri meidän aikanamme. Ettekö siis, rakkaat lukijani, sydämestänne yhdy huutoon: Oi, Herra, uudista kättesi teko! Täytä valittujesi luku! Jouduta valtakuntasi ilmestymistä! Tule, Herra Jeesus, tule pian!

**C. H. MacIntosh**



# *Kristittyjen kokoontumisesta*

Kukaan ei voi kieltää etteikö kristikunnan nykyinen tila ole hämmentävä vastakäänntyneelle kristitylle. Mihin seurakuntaan hänen pitäisi liittyä? Baptisteihin? Luterilaisiin? Metodisteihin? Helluntailaisiin? ... luettelo on loputon. Ketkä ovat oikeassa - vai ovatko ketkään? Miksi kristityt ovat niin hajallaan tänään? Löytyykö mistään selkeää ohjetta?

Tässä kirjoituksessa tarkastellaan ensimmäisten kristittyjen kokoontumisen periaatteita ja esitetään ne haasteeksi jokaiselle tämän päivän kristitylle.

## *Ketkä olivat seurakunnan jäseniä?*

Tuntunee tarpeettomalta huomauttaa, että alkuseurakuntien jäsenet olivat kaikki kristittyjä! Kuitenkaan ei ole epätavallista se, että monissa kirkkokunnissa sallitaan jäsenyys niille, joilla ei ole milloinkaan ollut todellista kääntymisen kokemusta. Varhaisina aikoina oli mahdollista, että uskottomia 'pujahti' joukkoon huomattomasti (Juuda 4). Itse asiassa, sellaista näyttää tapahtuneen Korintossa.

Paavali sanoo: 'Sillä niitä on, joilla ei ole mitään tietoa Jumalasta' (1 Kor. 15:34). Mutta tätä ei pitänyt suvaita tai antaa anteeksi. Paavali lisää: 'Teidän häpeäkseen minä tämän sanon'. Se oli surullinen osoitus Korinton seurakunnan hengellisestä tilasta - se, että uskottomille sallittiin pääsy seurakunnan yhteyteen. Jäsenyys alkuseurakunnassa rajattiin yksinomaan niihin, jotka olivat todellisesti uudestisyntyneitä. Tämä oli se tekijä, joka juuri yhdisti heitä.

On myös selvää, että näiden varhaisten seurakuntien jokainen jäsen oli kastettu upottamalla kääntymisen jälkeen. Esim. Apt. 2:41: 'Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin'. Apt. 8:38:ssa Filippus kastoi etiopialaisen. Apt. 9: 18:ssa Paavali kastettiin kolme päivää kääntymisensä jälkeen (se on pisin muistiin kirjoitettu kääntymisen ja kastamisen väli). Apt. 16:33:ssa kääntynyt vanginvartija kastettiin aamun varhaisina tunteina.

Kaste oli ja on vieläkin ulkoinen merkki opetuslapseudesta ja se tapahtui jokaisen kristityn kohdalla varhaisina aikoina.

Seurakunnan jäsenet olivat siis kaikki pelastuneita, kastettuja ja kaikki seurasivat

'apostolien opetusta' kokoontumisessa ja käyttäytymisessä.

Toki joitakin jäseniä piti erottaa yhteydestä epämoraalisen elämän tai opillisten erimielisyyksien tähden (1 Kor. 5, Gal. 5:7-12).

## *Miksi heitä kutsuttiin?*

Minkä nimen nämä alkukristityt ottivat? On mielenkiintoista todeta, että he eivät milloinkaan ottaneet mitään erityistä nimeä. Heidät tunnettiin yksinkertaisesti kristittyjen seurakuntana tai yhteytenä.

Apt. 11:26 kertoo meille, että 'Antiokiassa ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimeämään kristityiksi'. Syy tähän oli hyvin yksinkertainen. Heidän kokoontumisensa koko perusta oli se, että he kokoontuivat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Tämä oli yhtäpitävää sen kanssa, mitä Herra oli sanonut Matt. 18:20:ssa: 'Sillä missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänään'.

Paavali nuhteli korinttolaisia, koska he olivat valinneet muita nimiä: 1 Kor. 3:4: 'Kun toinen sanoo: 'Minä olen Paavalin puolta', ja toinen 'Minä olen Apolloksen...'. Paavali näki sellaisen puheen vaaran - se johtaisi jakautumiseen ja lahkojen muodostamiseen kristittyjen joukossa. Kuinka erilainen seurakunnan historia olisikaan ollut, jos kristityt olisivat ottaneet vaarin Paavalin neuvosta!

Kun kirjeitä kirjoitettiin seurakunnille, ne osoitettiin seurakuntien luonteen tai sijainnin perusteella, esim. 'Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle', 'Galatian seurakunnalle', 'tessalonikalaisten seurakunnalle' jne.

Varhaiskristityt kokoontuivat 'Hänen nimeensä' - tämä oli luonteenomaista seurakunnalle ja ohjasi heidän käyttäytymistään.

## *Missä he kokoontuivat?*

Alkuseurakunnan kristityt eivät panneet hengellistä painoa kokoontumispaikoilleen. Israelilla oli 'pyhät rakennuksensa' - Jerusalemin temppeli - mutta 'pyhillä rakennuksilla' ei ollut sijaa alkuseurakunnassa (Joh. 4:21). Sana 'seurakunta' viittaa aina ihmisiin eikä milloinkaan rakennuksiin, missä he

# *Kristittyjen kokoontumisesta*

kokoontuivat. Sana 'ekkleesia' merkitsee 'uloskutsutut' tarkoittaen niitä, jotka ovat kutsutut 'ulos' juutalaisuuden uskonnollisesta järjestelmästä ja maailmasta, Hänen luokseen.

Seurakunnat kokoontuivat vuokratuissa huoneissa, kodeissa jne. Uudessa testamentissa ei ole mitään mainintaa heidän rakennuksistaan.

## *Minkälaisia ihmisiä oli seurakunnassa?*

'Kaikille pyhille Kristuksessa Jeesuksessa, jotka ovat Filippiissä, sekä myös seurakunnan kaitsijoille ja seurakuntapalvelijoille' (Fil. 1.1).

Paavalin Filippin seurakunnalle kirjoittaman kirjeen avauslauseesta käy ilmi, että 'tavallisten' kristittyjen lisäksi siellä oli ihmisiä, joita kutsuttiin seurakunnan kaitsijoiksi ja palvelijoiksi. Sana seurakunnan 'kaitsija' ei ilmaise virallista asemaa vaan työtä seurakuntalaisten paimentamiseksi ja heidän huoltamiseksi. Samoja ihmisiä missä tahansa Uuden testamentin kirjeissä nimitetään 'valvojiksi', 'vanhimmiksi' ja 'pastoreiksi'. 1 Tim. 3. luvusta löydämme näiden työntekijöiden moraaliset pätevyysvaatimukset. Jokaisessa seurakunnassa tuli olla ryhmä kypsiä, täysikasvuisia miehiä, moraalisesti soveliaita, jotka pitäisivät huolta koko seurakunnasta. Heidän ei tulisi 'herroina hallita' seurakuntaa. Heidän auktoriteettinsa oli Jumalan Sanan mukaista, jota he taitavasti opettivat (1 Tim. 3:2).

On merkittävää, että näistä miehistä puhutaan jokaisen seurakunnan kohdalla aina monikossa. Ei ollut olemassa yhtä pastoria seurakuntaa kohden, joka teki kaiken työn yksin.

Diakoni on yksinkertaisesti seurakunnan palvelija. Jälleen heidän pätevyysvaatimuksensa on lueteltu 1 Tim. 3:ssa, ja näyttäisi siltä, että he ottivat vastuun saarnaamisesta ja opettamisesta samoin kuin muistakin palvelustehtävistä seurakunnassa. Ei ollut virallista asemaa - tehtävä oli määräävä.

## *Kuka hoiti asiat?*

Kuka organisoi seurakunnan? Kuka oli puheenjohtajana heidän kokouksissaan? On selvää, että alkuseurakunnassa ei ollut

ihmisten tekemiä sääntöjä tai määräyksiä. Siellä vallitsi täydellinen vapaus seurakunnan jäsenten toimia Jumalan armoaikatuksen mukaisesti (1 Kor. 14:26, Room. 12:6-8). Ei ollut olemassa mitään papillista luokkaa. Ensimmäinen maininta papillisesta järjestelmästä löydetään Herran tuomitessa nikolaiittoja (Ilm. 2:6-15).

1 Piet. 2:9:n mukaisesti jokainen nykyajan uskova on pappi. Tämä on vastoin juutalaisuutta, jossa ihmiset vain tietystä suvusta tai perheestä saattoivat olla pappeja. Tämä merkitsee hengellisesti sitä, että jokainen uskovainen voi tulla Jumalan tykö ilman tietyn maallisen välittäjän tarvetta. Jokaisella on 24 tunnin pääsy armoistuimen eteen (Heb. 4: 16) ja jokainen voi uhrata 'hengellisiä uhreja' (1 Piet. 2:5). Seurakunnan aikakautena palvonta on hengellisellä tasolla niin, että ei ole olemassa seremonioita, eikä erityisiä vaatteita, jotka liittyvät juutalaisuuteen.

Alkuseurakunnan kokoukset olivat Pyhän Hengen ohjaamia. Miehet ottivat osaa kuuluvasti sikäli kuin tunsivat olevansa Hengen johdattamia. Sisaret pysyivät hiljaa (1 Kor. 14:34, 1 Tim. 2: 11), mutta ottivat kuitenkin osaa kokouksiin.

Yksi ja ainoa ohje seurakunnalle oli Jumalan Sana. Apostolien opetus tunnistettiin Jumalan Sanana, kunnes kaikki Raamatun kirjat tulivat kirjoitetuiksi. Ei ollut komiteoita, ei keskusta eikä kansallista tai kansainvälistä hallintoa. Jokainen seurakunta oli vastuussa suoraan Herralle menettelystään ja asioistaan. Yksityisestä vastuusta on kuvaus Ilmestyskirjan luvuissa 1-3.

Mutta tämä ei merkinnyt anarkiaa seurakunnissa. Vanhimmat olivat vastuussa siitä, että kaikki hoidettiin säädyllyisesti ja järjestyksessä.

## *Minkälaisia kokouksia heillä oli?*

a) 'He mursivat leipää'. Herran kehoituksesta (Luuk. 22:19-20) alkuseurakunnan kristityt kokoontuivat viikon ensimmäisenä päivänä murtamaan leipää Hänen muistolleen (Apt. 2:42, 20:7). Paavali selittää tämän merkitystä 1 Kor. 11:23-29:ssa. Tämä kokoontuminen oli muisto- ja ylistyskokous.

b) 'Rukous'. Tälle kokoontumiselle on alkuseurakunnassa annettu keskeinen

# Kristittyjen kokoontumisesta

---

merkitys. 1 Tim. 2 selittää miksi, miten ja kenen tulee rukoilla näissä tilaisuuksissa.

c) 'Raamatun opetus'. Miehet, joilla oli taito opettaa Raamattua rohkaisivat, vahvistivat ja neuvoivat kristittyjä elämän tiellä (Apt. 11 :25-26).

d) 'Evankelioiminen'. 1 Tess. 1:8: 'Sillä teidän tyköänne on Herran sana kaikunut'.

Edellisten lisäksi on varmasti muitakin kokouksia kutsuttu koolle erityisistä syistä, esim. kuulemaan lähetystyöntekijöiden kertomuksia (Apt. 14:27) tai erottamaan seurakunnan yhteydestä (1 Kor. 5:3-5).

## *Miten rahoitus järjestettiin?*

Seurakunnan sitoumukset ja lahjoitukset rahoitettiin seurakunnan jäsenten vapaaehtoisilla uhreilla (1 Kor. 16:1-2). Uskottomilta ei otettu mitään (3 Joh. 7).

## *Mitä tänään tapahtuu?*

Vuosien varrella yksinkertainen kokoontuminen Herran Jeesuksen nimeen on turmeltunut ja kristityt ovat jakaantuneet kaikkialla maailmassa.

Syitä siihen on monia:

- Jotkut opit ovat tulleet ylikorostetuiksi toisten kustannuksella.

- Puoluehenki on päässyt valtaan. Suuret johtajat ovat saaneet paljon kannattajia ja ovat antaneet nimensä ryhmille ja liikkeille.

- Raamattu on hylätty ainoana auktoriteettina.

- Perinne ja ihmisten tekemät määräykset ovat rajoittaneet kristittyjen vapautta.

- Juutalaisuuden ja kristinuskon välisen eroavuuden väärinymmärtäminen on johtanut maallikko/papisto-luokkien muodostumiseen.

Tässä vain muutamia näistä syistä.

## *Mitä on tehtävissä?*

Me uskomme, että vieläkin on mahdollista kokoontua alkuseurakunnan kristittyjen tapaan - kokoontua Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen.

Se merkitsee suurten, ihmisten muodostamien uskonnollisten järjestelmien kieltämistä ja palaamista yksinkertaiseen Jumalan Sanan opettamiseen.

Oletko kiinnostunut?

**Bruce Cottrill**

